

endnu, men under Navn af Herberge. Naar, det blev saa naturligtvis erklæret, at Sagen skulde blive nærmere undersøgt.

Saa hertil tør jeg maasse foreløbig indskrænke mig. Dog vil jeg gøre endnu en Bemærkning. I sin Erklæring af 14de Marts 1881 udtaler Sundhedskollegiet sig til Slut saaledes — jeg maa maasse tillade mig at oplæse disse Par Ord: „Man nærer lige saa lidt som Mindretallet“ — det var Dr. Dithleffen — „nogen Frygt for at lade den offentlige Prostitution afløse af alvorlige og virksomme Foranstaltninger til Bekæmpelse af den hemmelige Prostitution; men man frygter for, at saadanne Foranstaltninger ikke ville findes.“ Men jeg mener dog, at der kunde være Grund til efter denne Udtalelse fra deres Side at søge, om man ikke kunde finde Foranstaltninger, som vare tjenlige til at modvirke den Virkning, som Loven af 10de April 1874, og hvad dermed staar i Forbindelse, volder. Dermed vil jeg foreløbig slutte.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal forudsikke den Bemærkning, at det er noget, som alle vide, og som man derfor ikke behøver at faa dokumenteret enten ved Kommissioner eller paa andre Maader, at der om dette Spørgsmaal hersker de mest forskellige Meninger. Der er Tilhængere af Kontrolsystemet med den tvungne Visitation og Indstrømning, og der er Tilhængere af det modsatte System. Der er iblandt Modstanderne af det nuværende System to ganske forskellige Retninger, som naar Talen er om at optræde mod det nuværende System, ere meget forbundne, men derimod naar Talen bliver om, hvad man positivt vil sætte i Stedet derfor, ere høist forskellige. Forhandlingen af det Lovforslag, der i sin Tid blev behandlet, og som Interpellanten henviste til, viste tilstrækkelig, at blandt Modstanderne af det nuværende System er der dels nogle, som tro paa, at man ved Straffebestemmelser skulde kunne forhindre eller væsentlig modvirke Utugt og derfor foreslaa saadanne, medens der derimod er andre, som mene, at Staten aldeles ikke bør bestætte sig med dette Emne, ikke bør træffe Foranstaltninger, hverken sanitære eller i andre Retninger over for dette Onde men i det hele taget bør lade det være Folks egen Sag at tage sig i Agt. De, der bekende sig til denne sidste Anskuelse, ville altsaa, for at betegne deres Stilling til den nugældende Lovgivning, navnlig være stemte for at opheve Straffelovens § 180 helt og holdent. Der eksisterer altsaa angaaende dette Spørgsmaal meget forskellige Anskuelser, og

hver især af disse har selvfølgelig talrige Talsmænd. Derfor kan jeg ikke tillægge det nogen videre Betydning, at man kan anføre en Mængde Menninger baade her i Landet og andre Steder, baade blandt Læger og Lægmand, som have en anden Mening end den, det nuværende System hviler paa, for det kan opvejes ved lige saa mange eller flere, som have den samme Mening som den, det nuværende System hviler paa. Det er Meninger og Anskuelser, som staa over for Meninger og Anskuelser, og det er efter min Opfattelse af overordentlig ringe Betydning at man blandt de talrige Bindsfabsmænd, som beskæftige sig med disse Emner, kan plukke nogle enkelte Stykker ud, som udtale sig i en anden Retning end de andre. Der er vel overhovedet næppe noget videnskabeligt Spørgsmaal, uden at man derom kan finde de forskellige Meninger. Altsaa, hvis man vil kæmpe med den Slags Vaaben, kan man finde Autoriteter for alt, hvad det skal være; thi der er saa at sige ikke den Mening til, som ikke har fundet sine Forsvarere blandt Videnskabsdyrkere. Derfor mener jeg altsaa, at jeg ikke kan tillægge det Moment nogen Betydning, at det kan paavises, at der baade andre Steder og her er Folk, der have en anden Mening om Mytten og Hensigtsmæssigheden af det bestaaende System end de have, som have indført det i sin Tid og ogsaa stadig endnu holde paa det. At nedsætte en Kommission i saa Henseende, kan jeg derfor ikke anse for at være af nogen Nytte. Jeg tror ikke, at den Meningsforskjel, der saaledes bestaar, vilde kunne udjævnes ved nogen Forhandling, eller at der vilde kunne findes noget, som i den Henseende kan tilfredsstillende begge Parter. Det tror jeg er en Umulighed. Det er jo i det mindste ikke fundet andetsteds i Verden, og da det Onde, vi her tale om, det Spørgsmaal, der her ligger for, er kendt alle Begne, saa skulde det være høist mærkeligt, om man vilde tro, at man her i Danmark kunde finde en tilfredsstillende Løsning, naar man ikke har kunnet finde den noget andet Sted i Verden.

Den egentlige Hovedgrund, hvorfor jeg ikke kan være fundet at nedsætte nogen Kommission til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, er, foruden den, jeg nu nævnte — at jeg betragter det som aldeles givet, at de bestaaende Meninger ikke kunne bringes til at nærme sig hverandre og forenes ved en Forhandling — den, at saaledes som Sagen nu staar, fraraade de lægevidenskabelige Autoriteter, som Ministeriet er henvist til at støtte sig til, bestemt at gøre en Systemforandring i den nu bestaaende